

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia)
w dniu 12 listopada 2020 r. – Kuluttaja-asiamies / MiGame Oy**

(Sprawa C-594/20)

(2021/C 35/45)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Kuluttaja-asiamies

Strona przeciwna: MiGame Oy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby przedsiębiorca poza podaniem numeru telefonu rozliczanego po cenie nieprzekraczającej taryfy podstawowej mógł podawać numer telefonu, którego być może konsument użyje w sprawach związanych z zawartą umową, a który jest rozliczany po cenie przekraczającej taryfę podstawową, i czy ponadto w przypadku gdyby podanie numeru telefonu rozliczanego po cenie przekraczającej taryfę podstawową miało być w określonych okolicznościach zgodne z art. 21, istotne dla oceny jest na przykład to, że można łatwo znaleźć numer telefonu rozliczany według taryfy podstawowej, przeznaczenie numerów telefonu zostało podane w wystarczająco jasny sposób i że występują znaczne różnice w dostępności obsługi klienta lub jej poziomie?
- 2) Czy pojęcie taryfy podstawowej w rozumieniu art. 21 dyrektywy 2011/83/UE należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorca może podawać jako numer telefonu obsługi klienta w sprawach związanych z zawartą umową jedynie zwykły numer linii geograficznej w sieci stacjonarnej lub w sieci ruchomej lub numer telefonu, który jest bezpłatny dla konsumentów, i czy jeżeli przedsiębiorca może podawać inny numer telefonu, jakie maksymalne opłaty za połączenia z tym numerem telefonu może ponosić konsument, który zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w pakiecie?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 304, s. 64.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 13 listopada 2020 r. – UE / ShareWood Switzerland AG i VF**

(Sprawa C-595/20)

(2021/C 35/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UE

Strona przeciwna: ShareWood Switzerland AG i VF

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zawarte między przedsiębiorstwem a konsumentem umowy sprzedaży tuczyn wyniosłych i ogorzałek wełnistych, na mocy których ma nastąpić nabycie prawa własności drzew, które to drzewa po wyhodowaniu mają zostać wycięte i sprzedane z zyskiem, w którym to celu owe umowy sprzedaży obejmują umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług, należy uznać za „umowy, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 177, s. 6.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 12 listopada 2020 r. – DuoDecad Kft./ Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Sprawa C-596/20)

(2021/C 35/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DuoDecad Kft.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że spółka korzystająca z licencji know-how – spółka z siedzibą w państwie członkowskim Unii (w postępowaniu głównym – w Portugalii) – nie świadczy usług dostępnych na stronie internetowej na rzecz użytkowników końcowych, w związku z czym nie może być odbiorcą usługi wsparcia technicznego w zakresie know-how świadczonej przez podatnika, działającego w charakterze podwykonawcy, z siedzibą w innym państwie członkowskim (w postępowaniu głównym – na Węgrzech), lecz że podatnik ów świadczy taką usługę na rzecz spółki udzielającej licencji know-how z siedzibą w tym ostatnim państwie członkowskim, w sytuacji gdy spółka korzystająca z licencji:
 - a) posiadała biura wynajęte w pierwszym państwie członkowskim, infrastrukturę informatyczną i biurową, własny personel i duże doświadczenie w dziedzinie handlu elektronicznego, a także miała właściciela o szerokich stosunkach międzynarodowych oraz osobę zarządzającą wykwalifikowaną w dziedzinie handlu elektronicznego;
 - b) zdobyła know-how odzwierciedlające procesy prowadzenia stron internetowych i ich aktualizacje, wydawała opinie w tej kwestii, proponowała zmiany w tych procesach i je zatwierdzała;
 - c) była odbiorcą usług, które podatnik świadczył na podstawie tego know-how;
 - d) otrzymywała regularnie raporty dotyczące usług świadczonych przez podwykonawców (w szczególności dotyczące obrotu na stronach internetowych i płatności dokonywanych z rachunku bankowego);
 - e) zarejestrowała we własnym imieniu domeny internetowe umożliwiające dostęp do stron internetowych przez Internet;
 - f) była wymieniona na stronach internetowych jako dostawca usługi;
 - g) sama podejmowała działania mające na celu utrzymanie popularności stron internetowych;